

Νυχτερινό μιᾶς μισάνθρωπης

Νυχτερινό μιᾶς μισάνθρωπης
Οὐρανός και θάλασσα δίχως σύνορα·
ἰπαλλόνι ὑδραργύρου!

Ψηλά τὰ φωτεινά κύματα τῶν ἀστεριῶν,
κάτω οἱ κρυστάλλινοι κυματισμοί,
εἶν' ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου τῶν πλασμάτων.

Μόνη, μ' ἓνα φόρεμα ἀπ' ἄσπρου παγωνιοῦ φτερὰ στόν ὦμο,
ἀπό μακριά, ἀπό πολύ μακριά·
ἐπὶ μιᾶ βάρκα ἐλεφαντόδοντου, σηκώνω τὸ κεφάλι στό οὐρανό.

ὦ, ἂν ἦταν, σάν ἀπελπισμένη, σειρήνα,
νά γυρίσω στό κατασκότεινο βάθος τῶν θαλασσῶν γιὰ νά ζήσω μέσ
(στά δάκρια,
καλύτερο θάταν, μέσ σ' αὐτό· τ' ἀλαφρόσκεπο ἀσημένιο φῶς,
σάν αὐτό τ' ἀστέρι πού πέφτει,
νάσερνα μιάν ὠραία χιμαιρική ἀντανάκλαση
καί νά χανόμουνα στ' ἄπειρο.

Ἐμπρός..... ἐμπρός!
Τὸ φεγγάρι εἶναι μπρός μου.

Ἐντυπώσεις ἀπ' τὴ Σαγκάη

Βγαίνω ἀπ' τ' ὄνειρό μου!
Λύπη τῆς αὐταπάτης μου!

Ἀργόσχολα πτώματα,
κραιπάλη κι ὄργιο τῆς σάρκας,
φορέματα μακριὰ τῶν ἀντρῶν,
μανίκια κοντὰ τῶν γυναικῶν,
σκελετοί πού γεμίζουν τὰ μάτια μου,
φέρετρα παντοῦ μέσ στήν ὁδό,
ξέφρενοι, σκουντιῶνται·
ξέφρενοι, περνοῦν.

Ἀηδία:

Βγαίνω ἀπ' τ' ὄνειρό μου!
Δύπη τῆς αὐταπότης μου!

Βήματα στόν ἄμμο

Ὁ ἥλιος λάμπει δεξιά μου
καί ρίχνει τὸν ἥσκιο μου ὀλόκληρο

στη θάλασσα πούν' άριστερά μου.
Στόν άμμο της άκτής μένουν τά ίχνη τών βημάτων μου.

Ό ήλιος λάμπει άριστερά μου
και ρίχνει τόν ήσκιο μου όλόκληρο
στη θάλασσα πούναι δεξιά μου.
Στόν άμμο της άκτής μένουν τά ίχνη τών βημάτων μου.

Ό ήλιος λάμπει πίσω μου
και ρίχνει τόν ήσκιο μου όλόκληρο
στη θάλασσα πούναι μπροστά μου.
Παλίρροια, μήν πάρεις τά ίχνη τών βημάτων μου στόν άμμο.

Ό ήλιος λάμπει μπροστά μου.
"Ηλιε, ό ήσκιος μου όλόκληρος ρίχνεται
στη θάλασσα πούναι πίσω μου;
"Ω, ή παλίρροια πήρε κίόλας τά ίχνη τών βημάτων μου στόν άμμο.

HSU CHIH MO

Νέος χαιρετισμός στο Cambridge

Άργά, φεύγω
άπαράλλαχτα όπως ήρθα.
Άργά, κινώ τó χέρι μου
νά πώ τó γειά στα σύννεφα τής Δύσης.

Στήν όχθη του ποταμιού, οί χρυσές ίτιές
είναι νιόνυφες στη δύση του ήλιου
οί σιλουέττες τους, χαριτωμένες στο φωτεινό κύμα,
λικνίζονται και στην καρδιά μου.

Οί φακίδες του νερού πού γενιούνται στη λάσπη
καταπράσινες, ταλαντεύονται στο νερό.
Στά μαλακά κύματα του Cam,
θάθελα νάμαι ένα χόρτο ύδρόβιο.

Κάτω άπ' τά φύλλα τών φτελιών, τó έλος
δέν είναι καθόλου πηγή καθαρή, τó ούράνιο τόξο
θρυμματίζεται εκεί ανάμεσα στα φύκια
κι άποθέτει εκεί ένα όνειρο πολύχρωμο.

Ψάξιμο αυτού του όνειρου; Μ' ένα μακρύ κουπί στο χέρι,
τιλέω για τó πιό πράσινο άπ, τά χόρτα.
Σέ λίγο ή βάρκα μου είναι φορτωμένη άπό τή λάμψη τών άστρων,
πού κάτω της θέλω νά τραγουδήσω μέ φωνή γεμάτη!

Μά θέ μπορώ νά τραγουδήσω μέ γεμάτη φωνή,
άργά, νά οί αύλοι του άποχαιρετισμού.
Και τά καλοκαιριάτικα έντομα παύουν για μένα,
σιωπηλό είναι τó Cambridge άπόψε!

Ἄργα, φεύγω

ἀπαράλλαχτα ὅπως ἦρθα.

Τινάζω τὰ μανίκια μου

ὄχιως κἄν νὰ πάρω ἓνα σὺννεφο.

Ἄναζήτηση ἑνὸς ἀστεριοῦ

Καβαλλάω ἐν' ἄλογο ξαναγερμένο καὶ τυφλό.

Στὴ μαύρη νύχτα τὸ σκουντάω μὲ τὸ μαστίγιο.

Στὴ μαύρη νύχτα τὸ σκουντάω μὲ τὸ μαστίγιο,

καβαλλάω ἐν' ἄλογο ξαναγερμένο καὶ τυφλό!

Ὅρμάω σ' αὐτὴ τὴ μακριὰ σκοτεινὴ νύχτα

σ' ἀναζήτηση ἑνὸς ἀστεριοῦ.

Σ' ἀναζήτηση ἑνὸς ἀστεριοῦ,

ὁρμάω σ' αὐτὸν τὸν πλατὺ κάμπο τὸ μαῦρο κι ἔρημο.

Φλόγωση, φλόγωση στὰ πόδια τοῦ ἀλόγου πού πάω διχάλα

Τ' ἀστέρι δέ φανερῶνεται ἀκόμη.

Τ' ἀστέρι δέ φανερῶνεται ἀκόμη.

Φλόγωση ἰκιαὶ στὰ πόδια τοῦ ἵππέα.

Τότε ἓνα κρυστάλλινο φῶς φανερῶνεται στὸν οὐρανό.

Στὸν ἔρημο κάμπο πέφτει τὸ ζῶο.

Στὴ μαύρη νύχτα τεντῶνεται τὸ πτώμα μου.

Τότε ἓνα κρυστάλλινο φῶς φανερῶνεται στὸν οὐρανό.

WEN YI TO

Ἄποθεςη

Δὲ σᾶς βγάζω ψεῦτες καθόλου, δέν εἶμαι ποιητής,

μ' ὄλο πού ἀγαπῶ τὴ στερεότητα τῶν λιθαριῶν

τὰ πράσινα πεῦκα, τὴν ἀτέρμονη θάλασσα, τὸν ἥλιο πού δῦει στίς
(φράχες τῶν κορακιῶν,

καὶ τὸ λυκόφως πού ὑφαίνεται ἀπ' τὰ φτερά τῶν νυχτερίδων.

Τὸ ξαίρετε, ἀγαπῶ τοὺς ἥρωες καὶ τὰ ψηλὰ βουνά,

τὴ σημαία τῆς χώρας πού ταράζει τὸν ἄνεμο.

καὶ τὰ χρυσάνθεμα ἀπὸ λαφρὸ κίτρινο ὡς μπρούντζινο θαμπό.

Νὰ θυμᾶστε πῶς ζῶ μὲ πικρὸ τσάϊ.

Ὅμως ὑπάρχει ἓνας ἄλλος ἐαυτός μου.

Εἶναι ἡ σκέψη μου ἢ ὁμοια μὲ τὶς μύγες

πού τεμπελιάζουν στοὺς σκουπιδοντενεκέδες.

Τὶς φοβᾶστε;

Τὰ χρώματα

Ἡ ζωὴ μου ἦταν ἄσπρο φύλλο δίχως ἀξία.

Τὸ πράσινο μοῦδωσε τὴν ἀνάπτυξη,

τὸ κόκκινο τὴ ζέση,

τὸ κίτρινο μοῦμαθε τὴν τιμὴ καὶ τὴν εὐθύτητα,
τὸ γαλάζιο τὴν ἀγνότητα,
τὸ ροζ μοῦ πρόσφερε τὴν ἐλπίδα,
τὸ λαφρὸ γκρίζο τὴ λύπη:
γιὰ πλαίσιό σ' αὐτὴ τὴν ἀκουαρέλλα,
τὸ μαῦρο μοῦ ἐπέβαλε τὸ θάνατο,

ἀπὸ τότε,
λατρεῦω τὴ ζωὴ μου
γιατὶ λατρεῦω τὰ χρώματά της.

Ἐπιτάφιο Τραγούδι

Ἴσως σᾶς χρειάζεται ὕπνος.
Λοιπὸν ἄς πάψουμε τὸ βήξιφο στὶς κουκουβάγιες,
τὸ κόασμα στοὺς βατράχους, τὸ πέταμα στὶς νυχτερίδες.

Ὁ ἥλιος ἄς μὴν ταραάζει πιά τὰ βλεφαρά σας,
ἡ αὐρα ἄς μὴν ψαῦει τὰ φρύδια σας,
κανεὶς ἄς μὴ σᾶς ξυπνάει,
ἡ ὀμπρέλλα τῶν πεύκων ἄς προστατεύει τὸν ὕπνο σας.

Ἴσως ἀκοῦτε τὰ σκουλήκια τῆς γῆς πού συστρέφονται στὴ λάσπη.
Ἴσως ἀκοῦτε τὶς ρίζες τῶν μικρῶν χορταριῶν πού ρουφοῦν τὸ νερό.
Ἴσως βρίσκετε αὐτές τὶς μουσικὲς
πιὸ ὁμορφες ἀπ' τὴν ἀνθρώπινη φωνὴ πού καταριέται.

Λοιπὸν κλείστε γερὰ τὰ βλεφαρά σας.
Σᾶς ἀφήνω νὰ κοιμηθῆτε, σᾶς ἀφήνω νὰ κοιμηθῆτε.
Ἦρεμα, σᾶς σκεπάζω μέ κίτρινο χῶμα.
Ἦρεμα, σκορπάω τὴ στάχτη τῶν κομματιῶν τοῦ χαρτιοῦ.

AI TS' ING

Χαμόγελο

Δέν πιστεῦω στοὺς ἀρχαιολόγους

Ὅταν ἓνας ἀπ' αὐτοὺς, σέ μερικὲς χιλιάδες χρόνια,
σ' ἓνα γιὰλὸ δίχως ἴχνος ἀνθρώπου,
ἀνάμεσα σ' ἐρείπια κάποτε ἔνδοξα,
θὰ βρεῖ ἓνα κόκκαλο ξερὸ —
τὸ δικό μου,
πῶς θὰ μάθει πῶς αὐτὸ τὸ κόκκαλο
ἀναλῶθηκε ἀπ' τὶς φλόγες τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα;

Ποιὸς θὰ μπορούσε, κάτω ἀπ' τὸ χῶμα,
νὰ βρεῖ
τὰ δάκρια τῶν μαρτύρων
πού ὑπόφεραν ὅλες τὶς δυστυχίες;
Αὐτὰ τὰ δάκρια
ἐπισφραγίστηκαν ἀπὸ χιλιάδες σιδερένια κικκλιδῶματα

πού ένα μονάχα κλειδί μπορεί ν' ανοίξει τις πόρτες τους.
Οί αναρίθμητοι ήρωες πού δοκίμασαν νά τ' άρπάξουν
έπεσαν
κάτω άπ' τὸ έγχειρίδιο καί τὸ ντουφέκι τοῦ δεσμοφύλακα.

"Αν μπορεί νά μαζέψει έν' άπ' αὐτὰ τὰ δάκρια
καί νά τὸ κρύψει κοντὰ στοῦ μαξιλάρι του,
καλύτερα ἀπὸ μαργαριτάρι ἀνασυρμένο ἀπὸ βαθιά θάλασσα,
θ' άκτινοβολεῖ, θ' άκτινοβολεῖ
θὰ λάμπει ὡς τὴν αἰωνιότητα.

Δέν ἔχουμε
ὄλοι σταυρωθεῖ στὴν ἴδια μας τὴν ἐποχή;
Αὐτὸς ὁ σταυρὸς
δέν εἶναι λιγώτερο ἐπώδυνος
ἀπ' τῶν Ναζαρεινῶν.
Τὰ χέρια τοῦ ἐχθροῦ μας
ἀπόθεσαν στὰ κεφάλια μας ἀγκάθινο στεφάνι.
Οἱ σταγόνες σκοῦρο αἶμα
πού κυλοῦν ἀπ' τὸ μέτωπο τ' ὠχρὸ καί μωλωπισμένο
δέν ἄρκεσαν νά γράψουν
τὴ λύπη καί τὴν ὀργὴ τῶν στηθιῶν μας.

Ἄληθινὰ
δέν ἔχουμε τίποτα νά περιμένουμε.
"Ὁμως, εὐχόμαστε μιὰ μέρα
οἱ ἄνθρωποι νά μᾶς σκέφτῶνται,
σὰν τοὺς προγόνους τοὺς ἀλλοτινοὺς
πού πάλαψαν μέ τὰ γιγάντια θηρία.
Τότε στὰ πρόσωπά τους θὰ πλεῦσει
ένα χαμόγελο γαλήνιο καί γλυκὸ.
Καί γι' αὐτὸ τὸ λαφρὸ χαμόγελο,
μέ τὴν καρδιά μου,
θὰ θυσιαστῶ ὀλόκληρος.

Ἡ "Ανοιξη

Εἶν' άνοιξη.
Οἱ ροδακινιές τοῦ Λουνγκικουα εἶν' άνθισμένες.
Ἄνθίζουν αὐτές τὶς νύχτες,
αὐτές τὶς νύχτες τὶς κηλιδωμένες μ' αἶμα,
αὐτές τὶς νύχτες δίχως ἄστρα,
αὐτές τὶς νύχτες τοῦ ανέμου,
αὐτές τὶς νύχτες πού ἀκοῦν τοὺς λυγμούς τῶν χηρῶν.

"Ὁμως τούτη ἡ παλιά γῆ!
Μοιάζει μ' ἄγριο θηρίο διψασμένο καί πεινασμένο
πού πλαταγίζει τὸ αἶμα τῶν νέων,
τὸ αἶμα τῶν ἰσχυρόγνωμων νέων.
Μετ' ἀπὸ μακριές χειμωνιάτικες νύχτες,
μετ' ἀπ' τοὺς πάγους καί τὰ χιόνια,

μετ' ἀπὸ μιᾶν ἀναμονὴν ἐξαντλητικὴν καὶ δίχως τέλος,
αὐτὰ τὰ αἱμάτινα σημάδια, αὐτές οἱ αἱμάτινες κηλίδες,
σὲ μιᾶν νύχτα μυθική·
σὲ μιᾶν ἀνατολίτικην νύχτα κατάμαυρη,

σκᾶνε σὲ μπουμποῦκια λουλουδιῶν
καὶ στολίζουν τὰ νότια τοῦ ποταμοῦ πέρα γιὰ πέρα μὲ τὴν ἀνοιξή
(τούς.

Ρωτοῦν: Ἐκ ποῦ ἔρχεται ἡ ἀνοιξη;
Λέω: Ἐκ τῶν τάφους ἔξω ἀπ' τὴν πόλιν.

Μετ. Σ. Σχαρτσῆ